

Co zima dala a vzala

Klára Cingrošová

Mrzlo, až praštilo. Kdo by to byl býval tušil, že v souvislosti s letošní zimou oprášíme tohle dnes už skoro zapomenuté rčení! Patrně si dalo globální oteplování na čas pohov...

A zrovna, jako na potvoru, se nepodařilo napustit Hamrák do Silvestra, jak bylo původně rybníkáři slibováno. O co méně ledu tak bylo na rybníku, o to víc ho pokrylo okolní cesty.

Bruslaři plakali, chodci botky okovali, důchodci se srdnatě stromů přidržovali a život šel dál, jako by se nechumelilo. A ono se zrovna chumelilo pořádně! Nově vzniklá situace evidentně

pobízela pobudy k nekalým činům. Například k odkládání aut na úplně všech možných a hlavně i nemožných bílých plochách. A světe div se, tato inovativní metoda parkování naslepo se rychle vžila a je teď zhusta praktikována i po sněhu zmizení. Třeba u nás na spořilovské tramvajové točně se takovým způsobem již podařilo velmi kvalitně rozjezdit louku. Co na tom, že nedaleké parkoviště nad Třešňovkou je od časných ranních hodin pravým parkovacím eldorádem. To by se holt ti naši fidičové museli pohnout...

Ale dost brblání, letošní zima přinesla samozřejmě i pozitivita. Spořilováci jsou zas o krok blíže k řešení lokální dopravní krize. Je pochopitelné, že jsou místní obyvatelé za všechny ty roky jen dílčích úspěchů vysoce obezřetní. Nikdo se proto na únorovém setkání s nimi nemohl divit, že se „hraní si“ s terénem nad plánovaným

zakrytým Spořilovské byli ochotni věnovat až potom, co se důkladně vptali na nejasné zprávy o dokončení městského okruhu. Bez existence okruhu, jak je všem jasné, je i sebevíc úžasný projekt jenom a pouze menším zlem. Ale bavila nás nakonec ta krajnotvorba, není-liž pravda? Tak teď už jenom notnou dávkou štěstí do toho slibně započatého lámání ledů...

Naschválňičci ožili

Jaro už je za dveřmi, všimli jste si? Probouzejí se totiž Naschválňičci. To jsou ti skřítkové, co se s nimi kamarádil pan Nepil. Potvůrky, které překopnou potrubí před vaším domem zrovna ve chvíli, kdy máte na hlavě šampon. Naschválňičci si celou zimu kdesi v podzemí brousí nářadíčko. Jakmile poleví mrazy, cvičně sem tam kopnou do trubky a už se derou ven. Tam pak přes noc hloubí na silnicích krátery. Práce jim jde poměrně rychle od ruky, vždyť se ten loňský asphalt použitý na x-tou opravu letité díry vzdává téměř bez boje. Místo jejich řádění poznáte tak, že si ráno překousnete jazyk v místě, kde jste ještě večer projeli naprosto hladce...

Vůně jara se line vzduchem čím dál tím víc, až nakonec úplně vymaže stále ještě patrný odér vánočních stromků. Těch, které nějací filutové vtípně v křoví poschovávali a k jejichž nalezení musí popeláři používat metody téměř detektivní. Držme si palce, přátelé, ať brzo najdou i ten úplně poslední. Teprve pak vykukne jaro v celé své kráse a zvědavě se zeptá, co se dělo v zimě...

Klára Cingrošová (ODS), zastupitelka MČ Praha 4

Zahrádkářské kolonie nejsou přežitkem, ale výzvou

Tomáš Hrdinka

V dnešní době, kdy ve sdělovacích prostředcích převažují neblahé či dokonce negativní zprávy, bych se s vámi, milí čtenáři, rád podělil o jednu pozitivní zkušenost, díky které je jedno zákoutí v naší městské části o něco hezčí a kultivovanější.

Celá věc souvisí s fenoménem tzv. zahrádkářských kolonií, kterých je na území Prahy 4 hned několik, a to v různém stupni údržby, potažmo i rozkladu (bohužel). Ve spíše horším než lepším stavu se ještě před dvěma, třemi lety nacházela i zahrádkářská kolonie Na Dobešce,

dobře známá všem občanům mířícím od Zeleného pruhu na vyhlídku Branických skal. Neradostný vzhled některých zahrádek mě před několika lety přiměl jednu z nich si pronajmout a pokusit se ji zvelebit tak, jak mě to můj děda kdysi naučil. Někomu se to může jevit trochu zpátečnické stát se v 21. století zahrádkářem, ale je to přesně takový ten typ práce a odpočinku, který městskému člověku občas chybí.

Proměna v utěšený kousek zeleně

Po třech letech mohu s uspokojením konstatovat, že se práce podařila a že se mi ve spolupráci s předsedou kolonie podařilo přesvědčit i ostatní zahrádkáře, aby si pronajaté zahrádky dali do kupy a pravičně se o ně starali. Za to bych jim rád osobně poděkoval, stejně jako těm nemnoha dobrovolníkům, kteří se podíleli na erárním úklidu celé kolonie (tj. svozu veškerého odpadu, prořezu vegetace, jejím seštěpkování apod.).

Místa, kde dříve v zarostlých, polorozpadlých boudičkách někdy i přespávali cizí lidé a mládež pořádala své dýchánky, se tak proměnila v utěšený kousek zeleně, na jaře a v létě hrající všemi barvami. Odměnou všem zahrádkářům za jejich účast mohou být pozitivní

ohlasy obyvatel okolních vlek, kteří si proměny opravdu všimli. Jedinou vadou na kráse byl ještě do loňska původní, možná i několik desítek let starý plot, na mnoha místech prorezlý a děravý. Proto jsem vděčný městské části, že se rozhodla investovat do svého majetku a celý plot zrenovovat. Přispěla tím nejen k větší bezpečnosti v okolí zahrádkářské kolonie, ale především k jejímu celkovému vzezení. Pro kolemjdoucí teď působí vlídně a doufám, že v průběhu měnících se ročních období každého takového něčím potěší. Nezbyvá než si přát, abychom ve společném úsilí dále zvelebovat pronajaté zahrádky nepolevili a aby podobnou odvahu změnit zaběhnuté pořádky našly i ostatní zahrádkářské kolonie, ať už jsou, nebo nejsou ve vlastnictví Prahy 4. Jako vždycky je to hlavně o lidech a jejich vůli něco změnit, i když je to bude stát čas, nemalou námahu a vlastní peníze. Zmíněné společné úsilí se ale všem nakonec vyplatí a fenomén zahrádkářských kolonií jako oáz kultivované přírody tak nejen v Praze 4 může žít dál.

Tomáš Hrdinka (ANO 2011), zastupitel MČ Praha 4